

Όπως όλοι καταλαβαίνουμε, το ποδόσφαιρο έχει πάψει να είναι μόνο σπορ. Είναι, κυρίως, μια βαριά παγκόσμια επιχείρηση τόσο πελώρια, που είναι δύσκολο να αποτιμηθεί, ως οικονομικό μέγεθος. Είναι ένα οικουμενικό κίνημα με άρτια οργάνωση, με εκατομμύρια παίκτες και δισεκατομμύρια πελάτες.

Ως κορυφαίες του εκδηλώσεις λογίζονται τα τουρνουά που συναντώνται οι εθνικές ομάδες, όπως το Παγκόσμιο Κύπελλο, όπου στις 21 διοργανώσεις του έξι μόνον ομάδες το κατέκτησαν, το Κύπελλο Αμερικής το οποίο φέρει τον τίτλο του αρχαιότερου θεσμού με πρώτη τέλεση το 1916 και το Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα που διοργανώθηκε για πρώτη φορά το 1960.

Φέτος, μέσα στον Ιούλιο ολοκληρώθηκαν τόσο το Κύπελλο Αμερικής όσο και το Ευρωπαϊκό, το εξ αναβολής Ευρωπαϊκό που θα έπρεπε να είχε τελεστεί πέρσι, αλλά λόγω πανδημίας μεταφέρθηκε το '21 χωρίς όμως να αλλάξουν τα λογότυπα.

Κι αν το Κύπελλο Αμερικής απευθύνεται, στον τόπο μας, σε λιγότερους, καθότι σε άλλο ποδοσφαιρικό πλανήτη, με ομάδες που έχουν λιγότερο γνωστούς, στους Ευρωπαίους, παίκτες, και παράξενες εμφανίσεις με κόκκινες διαγώνιες ρίγες σε λευκό φόντο, αλλά και σε γήπεδα με άδειες κερκίδες, καθόλου δεν μειώνει την, επί τέλους, επικράτηση της Αργεντινής. Της Αργεντινής του βραχύσωμου Λιονέλ Μέσι που περίμενε υπομονετικά για τον πρώτο του σημαντικό τίτλο, σε επίπεδο εθνικών ομάδων.

Η Λατινική Αμερική είναι ένας άλλος ποδοσφαιρικός πλανήτης από τον Ευρωπαϊκό. Στην

«πολιτισμένη» γηραιά ήπειρο δεν έχει διεξαχθεί κανένας πόλεμος με αφορμή ποδοσφαιρικές αναμετρήσεις, όρα Ελ Σαλβαδόρ – Ονδούρα το θέρος του '69. Η Λατινική Αμερική, τόπος που ευδοκούν στρατιωτικά καθεστώτα με ρίζες, στήριξη και καθοδήγηση από την βόρεια «πολιτισμένη» Αμερική γεννά σπουδαία ποδοσφαιρικά ταλέντα, τα οποία γίνονται πανάκριβο εμπόρευμα στην «πολιτισμένη» Ευρώπη, που τα τελευταία χρόνια πορεύεται υπό την λαμπρή ηγεσία του Βερολίνου μέσω Βρυξελλών.

Στην οποία Ευρώπη κάτι παρόμοιο με την επιτυχία της Αργεντινής, περίμεναν και οι Άγγλοι. Έφτασαν στον τελικό σε ένα τουρνουά που ευνοήθηκαν σφόδρα από τα γήπεδα τέλεσης, και είχαν πιστέψει ότι είχε ήγγικεν η ώρα, έφθασεν η στιγμή να σπάσει το σερί της κακοτυχίας τους. Να σηκώσουν το έπαθλο στον ουρανό του νησιού, ενώπιον του παρόντος πρίγκιπος. Ξεκίνησαν με γκολ από τα αποδυτήρια είχαν τη στήριξη της κερκίδας αλλά τελικά, δεν.

Το αγγλικό πανηγύρι χάλασε η Ιταλία, που κατά πως έγραφαν τα αθλητικά φύλα, άλωσε το Wembley. Το γήπεδο σήμα κατατεθέν με αυτές τις α-λα καλατράβα τοξοειδείς σιδεριές, που δεν έχει τίποτα το κοινό με το παλιό εμβληματικό χώρο με τους δίδυμους πύργους. Εκείνο που τα λιοντάρια σήκωσαν το Ζυλ Ριμέ. Και οι αγγλούρες έμειναν με τον καημό, τις κατάρες των πέναλτι, τους τσαμπουκάδες στους Ιταλούς φιλάθλους, τις ρατσιστικές απειλές στους παίκτες τους και άπειρα λίτρα ζεστής μπύρας που έφεραν μια προσωρινή ευθυμία αλλά τίτλο δεν έφεραν.

Στον αντίποδα η Ιταλία, πήγε στη φωλιά των πεινασμένων λεόντων αήττητη, κατέκτησε το έπαθλο, έφυγε αήττητη και άφησε τους λέοντες ακόμα πιο πειναλέοντες. Η Ιταλία, η κάποτε κατηγορούμενη για αντιποδόσφαιρο, για το κατενάτσιο, η πνιγμένη και στα ποδοσφαιρικά σκάνδαλα, Ιταλία. Ωστόσο, δικαίως η Squadra azzurra κατέκτησε το έπαθλο. Δικαίως τόσο σε ποδοσφαιρικό επίπεδο, όσο και σε κοινωνικό, πολιτιστικό, ακόμα και πολιτικό. Διότι, μεταξύ μας τώρα:

Ποιος θα προτιμούσε ένα πιάτο φαγητό, ένα γλυκό, ένα κρασί Αγγλικό, αν μπορούσε να διαλέξει κάποιο αντίστοιχο Ιταλικό; Ποιος θα αγόραζε ένα κοστούμι, ένα ζευγάρι υποδήματα, από την Αγγλία αν μπορούσε να ψωνίσει από την Ιταλία; Ποιος θα κουρευόταν σε αγγλικό μπαρμπερίκο; Ποιά θα ήθελε να πάει για διακοπές στην Αγγλία;

Τη εξαιρέσει του Μπενίτο και του Σίλβιο, που εντάξει, και γραφικοί ήταν και επικίνδυνοι, και όλως περιέργως δημιούργησαν ρεύμα είχαν και οπαδούς, οι Ιταλοί πολιτικοί άφησαν

στίγμα. Ακόμα και όταν στο σύνολό τους οι κυρίαρχοι Χριστιανοδημοκράτες πούλησαν τον Μόρο, είχαν στυλ. Σε ποιο άλλο κράτος της Δύσης έφθασε το κομμουνιστικό κόμμα να προτιμάται από το 1/3 του εκλογικού σώματος; Το περίφημο *compromesso storico*. Είναι το ίδιο κράτος που μεθόδευε κρατικές σφαγές

Είναι πολιτικό εργοστάσιο η Ιταλία. Γνώρισε το πιο ισχυρό επαναστατικό ένοπλο κίνημα, αντίβαρο στη στοά Ρ2, στα εγκλήματα της *ordine nuovo*, την επιχείρηση *gladio*, αλλά και με φοιτητικό κίνημα δυναμικό και συνδικαλισμό βαρβάρο. Για να μην κάνουμε λόγο για το οργανωμένο έγκλημα. Μαφία, Καμόρα, Κόζα Νόστρα στέλνουν με άνεση στον άλλο κόσμο τους πιο επίμονους, δίκαιους ανακριτές, εισαγγελείς, κάνοντας γιο – γιο το επίσημο κράτος.

Και στα πολύ καθημερινά, μεταξύ μας τώρα, αν είσαι παλικαράκι με κάποιο γούστο δηλαδή τι θα προτιμούσες; Μια ξανθή γεματούλα κομμώτρια από το Leicester να σε κοιτά με τα υγρά γαλανά της μάτια και να σβήνει τη συννεφιά του τόπου της σε ποταμούς αλκοόλ, ή ένα μελανούρι από το Ρέτζιο, ολίγον αυταρχικό και επαρκώς αναιδές, που να έχει όμως δεόντως απομακρυνθεί από τον καθολικισμό και να σε καλεί για πάστα με πέστο;

Υπάρχουν, εννοείται, αντίστοιχες επιλογές και για τα κοράσια. Ώρα είναι τώρα να ακούσουμε τίποτα για τον Maguire που ήθελε και τσαμπουκάδες στο νησί των ανέμων που βαρύνεται με απόπειρα δωροδοκίας και καταδικάστηκε ερήμην. Τέλος πάντων αν ήμαστε μπανανία ήμαστε μεταξύ μας. Δεν ισχύει για τους ξένοι. Ειδικά από το Sheffield δηλαδή, έλεος.

Σε κάθε περίπτωση το ποδόσφαιρο, είναι λίγο πολύ σαν την δημοσιογραφία. Σε πάει όπου θες. Σε οδηγεί σε τόσα και τόσα συμπεράσματα, αφού σε περάσει από άλλα τόσα μονοπάτια. Όπως π.χ. ο ενθουσιασμός του σχολιαστού του τελικού, και η αγωνία του να μας πληροφορήσει για το ποιο κανάλι θα μεταδώσει το Μουντιάλ. Κι ο γιός του Μίνω να ήταν στο μικρόφωνο, λιγότερα θα έλεγε.

υ.γ. Εννοείται ότι θα μπορούσα, με ευκολία και ασμένως μάλιστα, να υπερασπιστώ το Ηνωμένο Βασίλειο, συγκρινόμενο με οποιαδήποτε άλλη χώρα, φτάνει να επικρατήσει σε Παγκόσμιο ή Ευρωπαϊκό κύπελλο σε επίπεδο εθνικών ομάδων. Μέχρι τότε θα αναπολώ την ομάδα του Bobby Moore και θα μέμφομαι τις αποτυχίες των λιονταριών, των τελευταίων 56, 57, ή όσων άλλων ετών μέλλει να χάνουν.

Στο κάτω - κάτω μπορεί οι Ιταλοί να φέρθηκαν μπαμπέσικα με την βύθιση του εύδρομου «Έλλη», ανήμερα της Παναγίας, δηλαδή ούτε ιερό ούτε όσιο, αλλά και νωρίτερα το εικοσιτρίο, με το στημένο επεισόδιο στα σύνορα στην Κακαβιά και την δολοφονία του στρατηγού Ενρίκο Τελίνι, πλην όμως το μάθημα το πήρανε τον Οκτώβρη του '40. Κοινώς ...Αέρα. Αντίθετα οι Αγγλούρηδες είναι χρεωμένοι με τον Δεκέμβρη. Δεν ξεχρεώνεται αυτό, που να στείλουν όλους τους άνεργους τους να μπεκρουλιάζουν σε όλες τις τρέχουσες τουριστικές αποικίες τους, εν Ελλάδι.